bloc-notes

Să nu cădem în exces...

In şedinţa comitetului federal al federaţiei de football se va lua în discuţie, după câte se spune, eventuala modificare a formulei campionatului naţional.

In ultimele zile, pe culoarele federaţiei de football oifcialitatea discută cu aprindere diversele formule cari se agită pentru găsirea unei soluţiuni cât mai bune. Nu ne îndoim că discuţia care se va angaja azi după amiază va conduce la rezultatul cel mai fericit — spre deosebire de şedinţa din Iulie a aceluiaşi for, când desbaterile au fost dominate de alte considerente decât cele pur sportive.

Constatăm însă din numeroasele formule cari sunt fluturate, că există o tendinţă, foarte periculoasă dealtfel, de cădere în exces.

De unde formula adoptată în Iulie a împins proba campionatului naţional la o diluare a interesului, prin înfiinţarea unei divizii naţionale cu mult prea mulţi şi prea disperaţi competitori, am auzit acum voci favorabile unei comprimări la fel de accentuate pe cât de mare a fost lărgirea cadrului ce s'a făcut în Iulie.

Socotim că se greşeşte şi din acest punct de vedere.

Divizia B. are şi ea utilitatea ei, iar grupările fruntaşe pe cari le-ar reuni o astfel de categorie, în urma comprimării diviziei A. ar fi în măsură să susţină şi techniceşte şi financiarmente, o competiţie care, orice s'au spune, a cunoscut epoca ei de succes.

Comitetul federal trebuie să examineze cu multă atenţie problema găsirii formulei celei mai fericite pentru disputarea campionatului naţional.

ST. RADU

D. colonel Davila propune

(Continuare din pag. I-a)

să tot din zece echipe. Să se califice următoarele patru echipe din fiecare serie a diviziei A., ultimele două echipe clasate urmând să joace matchuri de baraj cu campionii actualei Divizii Naţionale B.

Această alcătuire a campionatului va lăsa echipelor şi federaţiei multe date libere. Se va putea reînvia competiţia ligilor, care reprezintă atâtea avantagii, fiind cel mai bun mijloc de verificare a posibilităţilor celor mai buni jucători din ţară şi criteriu de selecţionare infailibil.

CAMPIONATE DE LIGA

«In ceeace priveşte echipele care activează în actuala Divizie B, ele urmează să se reîntoarcă, în campionatele districtuale sau în campionatele de ligă.

Sunt pentru crearea a cinci campionate de ligă, la care să participe echipe care se găsesc într'o rază de 100 kilometri.

BARAJUL

«Sunt, deasemeni, pentru reîntronarea barajului.

Toată încurcătura cu actuala formulă nu se întâmpla dacă barajul nu era desfiinţat.

Plâns de prieteni şi colaboratori

Maiorul Hossu a fost dus eri la locul de veci

Trista solemnitate dela cimitirul Sf. Vineri

Ceremonia înmormântării celui ce a fost maiorul Romulus Hossu, a avut loc eri după amiază, la cimitirul Sf. Vineri.

Incă dela ora 13 o lume imensă era prezentă pentru a conduce la locul de veci pe inimosul sportiv, mort la locul de onoare.

Remarcăm printre cei prezenţi numeroşi sportivi şi militari. Notăm printre aceştia pe d-nii: Cezar Popescu, preşedintele clubului roş albastru, Sever Alexandrescu, Romani, cpt. Soigan, Steger, Melbert, Brotman, din partea Juventusului, A. C. Gusty, C. Rădulescu, din partea FRFA, Zauber, fostul internaţional juventist Vogel, Maior Ciutescu şi Garofiţa (Unirea Tricolor).

Moldoveanu (TCR) împreună cu o delegaţie a Pirotehniei) numeroşi delegaţi de grupări, întreaga echipă a Juventusului, d. Lt. Colonel Georgescu, comandantul batalionului 1 Vânători de gardă, numeroşi ofiţeri superiori şi inferiori, dela ministerul apărării naţionale.

O companie de onoare a dat ultimul salut maiorului Hossu, decorat cu numeroase ordine printre cari şi Ferdinand.

In Capela mortuară unde se afla de-



pus corpul neînsufleţit se aflau depuse numeroase coroane din partea ministerului apărării, clubului Juventus, familia Popescu etc.

Cuvântările

După ce s'a oficiat serviciul religios de către un sobor de preoţi, au ţinut cuvântări d. lt. colonel Georgescu, comandantul batalionului I Gardă, care după ce face o biografie a maiorului Hossu, îi elogiază meritele militare în special cele depe front unde a făcut minuni de vitejie. Boala de cord a contractat-o pe front. D. lt. colonel Georgescu termină elogiind memoria aceluia care a fost maiorul Hossu şi prin dispariţia căruia lumea militară pierde un bun camarad a cărui memorie va rămâne veşnic întipărită în sufletele camarazilor săi.

D. CEZAR POPESCU, preşedintele Clubului Juventus, spune că dispărutul în scurtul timp pe care şi l-a dedicat grupării Juventus s'a identificat cu ţelurile grupării roş-albastre.

Prin moartea lui Juventus este greu încercat.

Brav şi devotat, maiorul Hossu a fost mereu prezent la datorie. Entuziasmul său a însoţit pretutindeni gruparea, iar la Timişoara a căzut la datorie.

Incheie transmiţând familiei îndurerate condoleanţe.

A mai vorbit un camarad al defunctului, n numele voluntarilor ardeleni şi bănăţeni.

Sicriul a fost apoi transportat spre locul de veci, purtat pe umeri de jucătorii grupării Juventus în timp ce-o companie de onoare îi dădea ultmul salut.

Inainte de coborârea lui în mormânt, jucătorul Gică Brandabur rosteşte câteva cuvinte elogiind personalitatea defunctului. Nu poate termina însă căci leşină în braţele colegilor.

Cermonia s'a terminat la ora 17.30

CINE A FOST MAIORUL HOSSU

Maiorul Romulus Hossu, s'a născut la 24 Octombrie 1894 în comuna Nerva din judeţul Solnoc Dobâca. Cursul primar l-a urmat în comuna natală, iar cel secundar la Dej.

La 15 Septembrie 1914 intră în regimentul 63 Infanterie austro-ungar, iar în 1 Noembrie al aceluiaş an în şcoala de ofiţeri al aceluia regiment. Este trimis pe front unde cade prizonier.

Eliberat activează pe frontul italian şi la 1 Ianuarie 1916 este avansat sublocotenent. Pentru numeroase acte de eroism este decorat cu câteva medalii. La 6 Decembrie Statul italian îl avansează ca Locotenent.

La 23 Martie 1919 revine în ţară şi este repartizat la regimentul 17 Vânători. La 10 Mai 1923 activând în regimentul 81 Infanterie este avansat Căpitan, ca la 1 Aprilie 1936 să fie avansat Maior în care calitate a fost transferat la ministerul apărării naţionale.

A fost decorat cu numeroase ordine printre cari Ferdinand I, Bărbăţie şi Credinţă, Virtutea militară, Coroana României etc.

J. A.

Caleidoscop

O echipă norocoasă

De două Duminice — d... ziua în care Ambroziana a învins pe Lazio — echipa milaneză este considerată în Italia drept cea mai norocoasă formaţie de pe sol.

Şi iată de ce: Au obţinut victoria prin două goaluri marcate unul din penalty iar celalt în proprie poartă. După aceea în momentul în care Ambroziana conducea cu 2-1, Piola, centrul atacant advers, după ce a driblat întreaga apărare adversă şi pe portar a tras în spre poarta goală. Mingea nu s'a odihnit în plasă ci s'a oprit în noroiu exact pe linia albă a porţii!

Infine după match, trenul care transporta echipa din Roma spre Milano s'a ciocnit cu un alt tren; unsprezece morţi, însă nici un jucător al Ambrozianei nu a suferit cea mai mică sgârietură!

Zeiţa Fortuna pare a fi o footballistă pătimaşă!

Clubul vechilor jucători

In Olanda, s'a constituit de curând un grup al vechilor jucători.

Statutul acestui grup nu cuprinde decât 3 reguli:

1. Este interzis tuturor membrilor de a bea alcool, afară doar după o masă copioasă;
2. Este interzis membrilor de a mânca omlete;
3. Sunt considerate ca alimente grase toate felurile de mâncări, afară de omlete.

Regele poziţiei orizontale

Ziarele au anunţat zilele trecute ultimul rezultat al boxeurului Vasile Şerbănescu. O nouă înfrângere.

O înfrângere, în cariera unui boxeur, nu reprezintă mare lucru. Cu excepţia lui Toma Aurel, care de ani de zile izbuteşte să-şi susţină activitatea nunmai pe piedestal de rezultate bune, toţi boxeurii noştri au suferit înfrângeri. Mai ales în străinătate.

Spakov a fost învans. Lucian Popescu a fost învins. Axioti a fost învins. Sandu Ion a fost învins

Toţi boxeurii noştri, de cea mai bună clasă, au suferit înfrângeri. Le-am regretat, fireşte. Şi le-am găsit, fireşte, explicaţia.

Ceeace se întâmplă, cu Şerbănescu, însă, întrece orice limită. Orice posibilitate de înţelegere, sau de scuze. Avansat la gradul de campion prin abandonul benevol al lui Moţi Spakov şi menţinut campion printr'o victorie asupra aceluiaş Spakow care se prezenta pe ring hotărît să piardă. Şerbănescu a rămas în capul ierarhiei boxeurilor români.

Recitiţi telegramele cari au vestit ultimile rezultate ale lui Şerbănescu. Inceputul matchurilor a aparţinut întotdeauna lui Şerbănescu. In mare formă... dur... deslănţuit.. Şerbănescu domină întotdeauna (pretind telegramele) la începutul matchurilor. Apoi îi dispar subit şi forma, şi duritatea şi deslănţuirea. Se potoleşte şi se culcă cuminte — întotdeauna cu un alt pretext — pentru cele 10 secunde cari îl scutesc de supliciul de-a termina matchul.

Pentru francezi sau pentru englezi, spectacolul este distractiv.

Campionul României la toate categoriile însă nu trebue să fie subiect de distracţie. Infrângerile sale repetate nu-şi limitează răsunetul la palmaresul lui Şerbănescu. Trec dincolo de acest palmares şi-aruncă ecou de răsete ironice asupra întregului box românesc, impus cu atâtea eforturi de foştii campioni români şi apărat curagios actualmente de performanţele lui Toma Aurel.

Federaţia franceză de box, sesizată de ziarele pariziene, i-a interzis boxeurului Delleau — o mediocritate patentă — să plece la Budapesta şi să fie învins sigur de Carnera. Federaţia franceză de box a socotit că chiar înfrângerea unui boxeur mediocru poate altera prestigiul boxului francez.

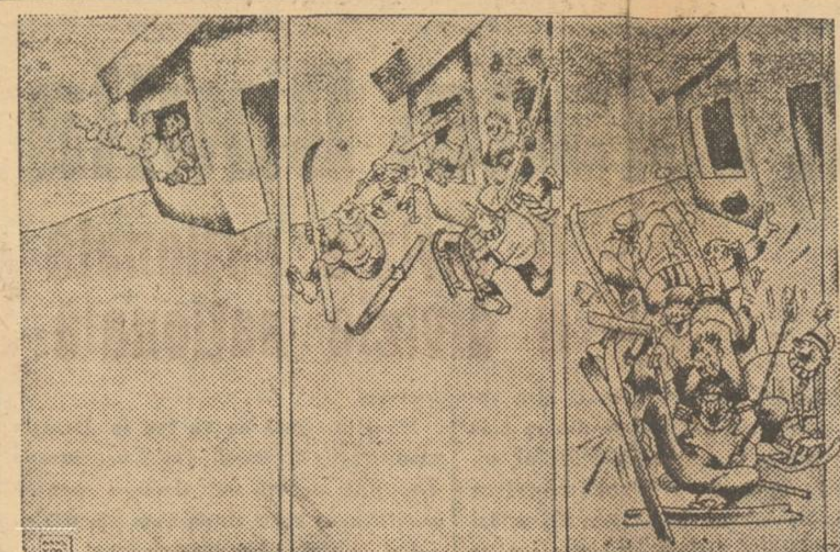
Din această pricină Delleau a fost înlocuit acum câteva zile, la Budapesta — pentru a fi învins de Carnera — cu Zupan. (115 kgr. învins în repriza doua).

La noi, înfrângerile continue ale lui Şerbănescu, constituesc obiect de dezinteres, sau de glume.

Nu se găseşte nimeni la Federaţia română de box, capabil să pună capăt înfrângerilor continue ale lui Şerbănescu?...

Nu există nimeni în stare să acorde o vacanţă titlului de «Rege al poziţiei internaţionale» cu care ne onorează Şerbănescu în străinătate?...

VIRGIL PLAEŞU



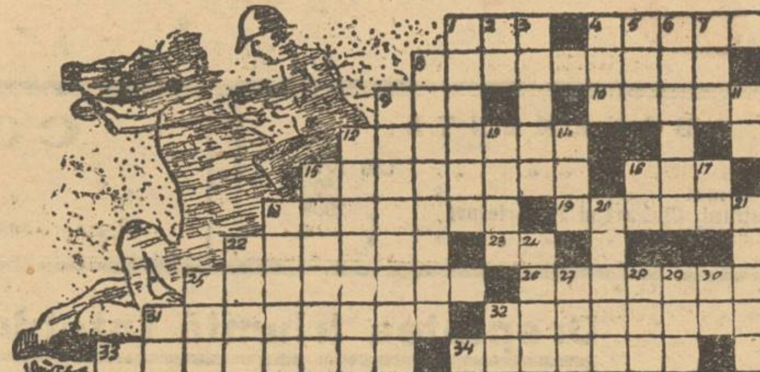
Primul fulg de zăpadă în sta-ţiunea de sporturi de iarnă... («Reichsportblatt»).

JOCURI

Problema No. 5

HAI LA CURSE...

(30 puncte)



Orizontal:

1) Se poate numi: Mârţoaga, Hazliu sau Titirez; 4) Oraş în Moldova; 8) Armată călăreaţă; 9) In nici-un caz nu e iapă; 10) Ce ţine de hipsim; 12) Arta de a călări; 15) Cavalerie; 16) Acest pe limba lui M. Old. Oveanu!; 18) Când n'o ai, se zice că eşti din generaţia fără... căpăţână!; 19) Călărind, a apucat-o la stânga (sau la dreapta!); 22) Pe cal sau pe iapă, nu importă!; 23) Jumătatea lui Nicu; 25) Nişte jockey militari!; 26) Făceai ca pisica. (Rău ai ajuns!); 31) Jockey cu schimbul şi cu cai de-acasă!!; 32) Un joc de noroc la curse; 33) Fac curat; 34) Acolo sunt cursele şi de-acolo te întorci pe linia tramwaiului după ce ai jucat jocul 32 oriz.!!

Vertical:

1) A umbla pe „Hop şi eu"!; 2) Originile aviaţiei; 3) Facem să fie mai lat (sau mai lată); 4) Popor de lângă ţara noastră; 5) Sapi cu plug şi cu un cal; 6) Penultima pagină a „Gazetei Sporturilor"; 7) Trei vocale; 8) Jockey; 9) Călătoresc pe „Meşterul Manole"; 11) Cucu se iscăleşte pe jumătate (cealaltă parte o cântă la primăvară!); 12) Călăreţ-roşior; 13) Nimic la Paris!; 14) Cântec la urmă!; 15) Pe cal sau pe măgar!; 16) Irina are pomadă; 17) Pron.; 18) Cădere impozantă; 20) Răstoarnă capitala Greciei şi ai să-ţi găseşti iubita!; 21) Licoare de prune!; 22) Parte a vaporului; 24) Nu se lipeşte nici-o boală de el; 25) Inhamă pe „Cupidon" la el!; 27) Fugise la sfârşit!; 28) Rus, sur...; 29) NIA; 30) Fluviul arhicunoscut de toţi deslegătorii; 32) Şi acum repetaţi pe 30 vert. şi aţi terminat!

MIRCEA IORDACHE

Matchul Franţa-Italia văzut de eroii lui...

(Continuarea din pag. I-a)

CAZENAVE: A fost, ca şi coechiperul lui, la îălţime, cu toate micile erori pe care le-a comis a fost totuşi util prin rapiditatea intervenţiilor sale.

FOSSET: A impresionat prin jocul său sobru şi prin jocul de cap, în care sunt maeştri italienii.

BOURBOTTE: Cel mai bun francez după Di Lorto. In jocul de cap a dat multe şanse înaintaşilor săi, deplasând jocul de câmp.

LANGILLER: Dumineca a jucat slab. N'a fost la înnălţimea reputaţiei sale.

VEINAUTE: Câteva ocazii bune, dar ratate de aproape.

NICOLAS: N'a fost într'o zi bună, dar nici n'a fost alimentat.

HEISSERER: A fost cel mai bun înaintaş.

COURTOIS: A fost servit cu mingi prea lungi pe cari nu a putut să le utilizeze.

Italienii

OLIVIERI: Un excelent portar, foarte regulat.

MONZEGLIO şi RAVA: Doui oameni care s'au complectat admirabil.

LOCATELLI: A fost cel mai activ din cei trei halfi italieni.

ANDREOLO: A făcut un match, bun, un admirabil joc de cap şi a dat passe precise.

SERANTONI: Cea mai bătrână vulpe care a fost cunoscută. Tehnica sa a fost utilă contra lui Veinante şi Langiller.

COPRA: A fost cel mai bun, împreună cu Ferrri. Aceşti doui oameni ştiu să joace atât în apărare cât şi în atac.

PIOLA: Sever marcat de Mattler, a fost totuşi un atacant periculos.

FERRARI II: A fost cel mai mare tactician al echipei împreună cu Meazza. A fost mai bun în prima decât în a doua repriză.

FERRARIS: Impreună cu Ferrari II au fost jucătorii care au executat cea mai mare uşurinţă.

Punctul marcat de Ferrari

Iată câteva declaraţii după partida disputată pe stadionul Parc des Princes dintre Franţa şi Italia.

WUTRICH, arbitrul matchului, a declarat următoarele:

«După cum vedeţi Franţa n'a pierdut. Punctul marcat de Ferrari II a fost nul, passa fiind dată de Piola, care era în offside. Şi arbitrul de tuşe mi-a semnalat neregularitatea.

BARREAU, selecţionerul unic al reprezentativei franceze: «Foarte fericit cu acest match nul. Italienii au fost mai buni şi puteau să câştige.

ASTON: Italienii sunt formidabili şi Ferrari este un inter cum n'am mai văzut.

POZZO, selecţionerul unic al echipei italiene: Niciodată, poate, echipa Italiei n'a jucat un match mai uşor ca astăzi, şi într'adevăr nu înţeleg cum n'a putut să repurteze o victorie care să se traducă în cifre. Sunt mulţumit de jocul furnizat de echipa mea. Am fost frapat şi nu ezit să insist asupra acestui punct de perfectă atitudine a publicului francez căruia îi cunoaştem dealtfel sportivitatea.

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

III

Făcusem cunoştinţa cercurilor cicliste. Gustasem din deliciile oferite de o întrecere în care victoria se desemnase în urma unei lupte disperate.

Prima cursă ciclistă vizionată de mine mă impresionase în mod deosebit şi realizatorii ei luaseră, în mintea mea, proporţii impunătoare.

Mi se părea că alergătorii nu sunt muritori de rând şi ca atare îmi închipuiam că, nu oricine este chemat să-şi încerce forţele în acest sport.

Incetul cu încetul însă, m'am obişnuit cu asemenea manifestări şi ani dearândul nu am lipsit dela nici o întrecere ciclistă. Cunoşteam toţi alergătorii şi mă familiarizasem cu expresiile şi termenii technici.

Am văzut victoriile celor mai reputaţi alergători după acele timpuri, cum şi debutul câtorva speranţe.

Constantin Zamfiropol, pe care în iarna următoare îl văzut evoluând ca un maestru, pe patinoarul din Cişmigiu, triumfa des în probele de viteză şi, în primăvara următoare a fost invitat la Brăila, unde un grup de entuziaşti, în frunte cu d-nii: Foty Valerianos, fost în urmă preşedinte al Comisiei Centrale de ciclism a F.S.S.R-ului şi actualmente mare animator al ciclismului brăilean, C. Aslan, preşedintele de astăzi al secţiei de specialitate al grupărei Metropole, Andrei Anastasiu, V. Negrescu şi alţii puseseră bazele unei formaţii cicliste în care activau mai toţi fondatorii.

Zamfiropol a răspuns invitaţiei şi cu această ocazie am văzut şi eu, pentru prima oară, Dunărea. Am însoţit pe tatăl meu la Brăila şi am asistat la cursă.

Intrecerea se ţinea pe aleia principală dela monument, unde actualmente se găseşte parcul sportiv al oraşului.

Notabilităţile oraşului erau de faţă la locul disputei şi puseseră la bătaie, un ceasornic de aur destinat să răsplătească pe învingător.

Zamfiropol, sigur de victorie, fiind pus în curent cu situaţia s'a prezentat juriului concursului rugând pe componenţi să schimbe destinaţia premiului şi să aloce ceasornicul celui de al doilea sosit.

Chipurile, alergătorul bucureştean refuzând să creadă că va fi învins, ţinea să nu răpească adversarilor şi şansa de a se alege, cel puţin, cu un premiu mai ca lumea.

Cursa s'a alergat şi Zamfiropol a fost bătut. Nu-mi reamintesc cine a câştigat, dar alergătorul bucureştean nu a scăpat de ceasornic.

Să fi fost, la mijloc, un aranjament? Nu prea îmi vine a crede. Zamfiropol luptase doar cu ultima energie dar, a găsit mai bun ca el.

Poate că, prea marea încredere în victorie, l'a privat de primul loc.

Pasiunea cu care urmăream manifestările sportive, determină pe tatăl meu să mă pună în curent şi cu situaţia din alte domenii.

Şi, într'o bună zi, luarăm împreună un drum pe care nu-l cunoşteam. Mai târziu am aflat că străbătusem întreaga calea Griviţei şi, undeva departe, pe lângă o linie ferată, ne oprirăm.

Am văzut atunci, strânse la un loc, cele mai multe motociclete. Nu-mi închipuiam că, în afară de cei 2—3 motoclicilişti cunoscuţi mie, s'ar mai găsi, în Bucureşti şi alţii.

Totuşi realitatea era aceasta.

Dar ce căutau aceşti motociclişti la bariera Griviţei?

Am aflat curând. Se disputa o cursă pe distanţa Bucureşti-Piteşti-Bucureşti. Tot atunci am fost încunoştiinţat că este a doua alergare de acest gen, prima disputându-se, cu un an înainte, pe distanţa Bucureşti-Giurgiu-Bucureşti.

Vă închipuiţi că alergarea, deşi nu prea înţelegeam cam cum o să se desfăşoare mă interesa în cel mai înalt grad.

Eram curios să ştiu care dintre acei stăpânitori ai cailor de fer, îmbrăcaţi în straie destul de caraghioase, va reuşi să ajungă primul la ţintă.

Dintre concurenţi nu cunoşteam decât pe d. Ghoerghe Fundescu, astăzi mic industriaş. Desigur că, în mintea mea copilărească nu concepeam ca altul să câştige.

Deci, favoritul meu era d. Fundescu.

Câteva ore mai târziu însă, un motociclist prăfuit din cap până în picioare, plin de ulei şi cu clapele şepcii în vânt, oprea în faţa juriului.

Dar, nu era întruchipatorul speranţelor mele, ci d. Silişteanu, actualmente inginer de vază într'una din întreprinderile noastre aviatice.

Par'că îl văd şi acum. Călărea o motocicletă «Moto-Reve» — marcă astăzi dispărută — prevăzută cu un ghidon care îmi făcea impresia unor coarne de bou prelungite.

După câtva timp dela sosirea d-lui Silişteanu mai veniră câţiva concurenţi al căror nume îmi scapă dar printre cari se găsea şi d. Fundescu.

După stabilirea clasamentului am aflat că d. Silişteanu nu era singurul învingător. Tot premiul întâi fusese câştigat şi de d. Constantin Chiriacescu, astăz director al Oficiului de turism al A. C. R. R.-ului.

Nu prea pricepeam cum se poate ca aceiaşi întrecere să aibă doi învingători. Şi nu pricepeam acest lucru, întrucât eu văzusem pe d. Silişteanu sosind primul şi cu mult înaintea celorlalţi concurenţi.

Mi s'a explicat că motocicletele concurente erau de capacitate diferită.

— Capacitate diferită?

— Da, unele au motorul mai mare şi altele mai mic. D. Silişteanu a câştigat în lotul primelor şi d. Chiriacescu în cel al secundelor.

Nu eram prea lămurit, dar m'am declarat satisfăcut cu explicaţia, manifestându-mi dorinţa de a mai asista la asemenea întreceri.

Târziu, când motociclismul intrându-mi în sânge m'a făcut să exploarez trecutul am descoperit că învingătorul principal al probei la care asistasem, reuşise o medie de aproa pe 75 km. pe oră, ceiace pentru acele timpuri era enorm.

Jenny Dumitrescu